

Kniha Daniel — sto osmdesát dva

Prorocká spojenectví a boje: od starověkého Seleuka k moderní geopolitice

Jeff Pippenger

2024-04-12

Verše třináctý a čtrnáctý označují dějiny, v nichž Seleukos a Filip Makedonský uzavírali spojenectví, a předobrazně představují Spojené státy, které jsou první zástupnou armádou Říma, a Makedonie (Řecko) je symbolem Organizace spojených národů. V oněch raných dějinách spojenectví krále severu (Seleuka) a Filipa (Řecka) představuje dějiny, které vedou k bitvě u Pania, jejíž název města byl o dvě století později změněn z Pania na město Caesarea Philippi. Dvojí jméno tohoto města nepřipomínalo spojenectví Seleuka a Filipa Makedonského.

Název „Caesarea Philippi“ vychází z historické proměny starověkého města známého jako Paneas nebo Panium. Město bylo původně pojmenováno Paneas kvůli své blízkosti k významnému prameni zasvěcenému řeckému bohu Panovi. Tento pramen, jenž byl ve starověku významným náboženským místem, ústl do řeky Jordánu.

Za vlády krále Heroda Velikého, přibližně v 1. století př. Kr., prošlo město významnou přestavbou a bylo rozšířeno i zkrášleno. Cesareu Filipovu pojmenoval Herodes Filip, syn Heroda Velikého. Město nazval Caesarea na počest římského císaře Caesara Augusta a Philippi podle sebe samého, tedy Caesarea Philippi. „Caesarea Philippi“ je tedy spojením „Caesarea“, odrážejícího Herodovu poctu Caesaru Augustovi, a „Philippi“, vzdávajícího čest Herodovi Filipovi.

Prorocky je Panium spojováno s konfederací mezi Seleukem a Filipem Makedonským a také se spojenectvím mezi Caesarem a Herodem Filipem. Tato dvě spojenectví pojednávají o alianci mezi Spojenými státy a Organizací spojených národů, která následuje po zhroucení Putinova Ruska, znázorněného Seleukem a Filipem. Zároveň představují spojenectví mezi papežstvím, které je matkou, a Spojenými státy, které jsou dcerou, jak to znázorňují Caesar a Filip, kteří byli oba představiteli Říma. Společně označují, že Spojené státy sahají „přes propast, aby uchopily ruku římské moci“, a sahají „přes bezednou hlubinu, aby si podaly ruce se spiritualismem“. Před nedělním zákonem ve verši šestnáct je trojitě spojení již uvedeno v platnost.

Panium představuje středisko řeckého uctívání boha Pana. Pramen, který byl zasvěcen řeckému bohu Panovi, byl tehdy také znám jako „brány pekla“, a když tam Ježíš zavítal, jeho výrok o „branách pekla“ označuje zápas mezi politickými a náboženskými atributy Řecka (globalismu) a odpadlým protestantismem, který se odehrává v posledních dnech. Je to bitva, kterou nejprve zahájil bohatý prezident, jenž ve verši dva rozvířil říši Řecka. Je to celosvětová vnější bitva a také vnitřní bitva ve Spojených státech.

Náboženství globalismu je náboženstvím draka, které je v našem moderním kontextu náboženstvím wokeismu. V roce 2020 šelma z bezedné propasti, označená ve Zjevení, jedenácté kapitole, projevila svou politickou a náboženskou moc a usmrtila oba rohy zemské šelmy. Tato bezedná propast je mimo jiné představována „Pramenem Panovým“, který napájel řeku Jordán.

V řecké mytologii byl Pan spojován s přírodou, divočinou a venkovskou hudbou a přítomnost pramene zasvěceného jemu měla pro uctíváče náboženský význam. Bůh Pan je často zobrazován s nohama, rohy a ušima kozla. Pan byl považován za boha pastýřů a stád a býval často líčen jako hravé a rozpustilé božstvo, které dovádělo v lesích a horách. Zobrazení Pana jako božstva s kozlíma nohama se shoduje s 8. kapitolou knihy Daniel, kde je Řecko představováno jako kozel. Kozy jsou ve starověkém Řecku běžným domácím zvířetem a často se vyskytovaly v horských oblastech, kde se věřilo, že Pan se toulá. Toto zobrazení se stalo výrazným prvkem Panovy ikonografie a přetrvalo v řeckém umění i literatuře zobrazujících tohoto boha, včetně národní měny.

Když Ježíš navštívil Cesareu Filipovu, prohlásil, že „brány pekla“ církev nepřemohou. To, co Petr odpověděl na Ježíšovu otázku, je v křesťanských dějinách a tradici chápáno jako „křesťanské vyznání“.

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, otázel se svých učedníků řka: Za koho mne lidé pokládají, mne, Syna člověka? I řekli: Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, a jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků. Řekl jim: A za koho mne pokládáte vy? Šimon Petr odpověděl a řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého. Ježíš mu odpověděl a řekl: Blaze tobě, Šimone Barjona, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na této skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. A dám ti klíče království nebeského: a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Matouš 16:13–20.

Tato pasáž je významná, protože představuje klíčový okamžik v Ježíšově službě a ve vývoji křesťanské teologie. Petrovo vyznání Ježíše jako Mesiáše, Syna živého Boha, je považováno za základ křesťanské víry a za úhelný kámen, na němž je vybudována církev. Výrok „na té skále zbuduji svou církev“ je v katolické tradici vykládán jako odkaz na samotného Petra, jehož Ježíš označuje za „skálu“, na níž bude církev vystavěna. Tento výklad slouží v katolické teologii jako základ papežského primátu a autority.

V protestantské teologii se „skála“ nechápe jako odkaz na samotného Petra, nýbrž na Petrovo vyznání víry v Ježíše jako Mesiáše a Syna Božího. Podle tohoto výkladu není základem církve Petr, ale vyznání, že Ježíš je Kristus a Syn Boží. Bez ohledu na teologickou interpretaci je Petrovo vyznání v Matoušovi 16,13–20 považováno za ústřední a základní pasáž křesťanské víry, která zdůrazňuje totožnost Ježíše jako Mesiáše a Syna Božího a potvrzuje poslání a účel církve.

V předchozím článku jsme předložili pasáž z knihy Touha věků, v níž sestra Whiteová označuje některé otázky spojené s Kristovou návštěvou v Cesareji Filipově. Jedním z bodů, které uvádí, je, že Kristus odvedl učedníky z dosahu vlivu Židů, aby jim předložil poučení Cesareje Filipovy.

„Ježíš a jeho učedníci nyní přišli do jednoho z měst v okolí Cesareje Filipovy. Byli již za hranicemi Galileje, v krajině, kde převládalo modlářství. Zde byli učedníci vyňati z ovládajícího vlivu judaismu a přivedeni do těsnějšího styku s pohanským uctíváním. Kolem nich byly zastoupeny podoby pověr, které existovaly ve všech částech světa. Ježíš si přál, aby

pohled na tyto věci v nich probudil vědomí jejich odpovědnosti vůči pohanům. Během svého pobytu v tomto kraji se snažil stáhnout od vyučování lidu a věnovat se plněji svým učedníkům.“ Touha věků, 411.

Dne 18. července 2020 Kristus odstranil učedníky z 11. září 2001 z vlivu laodicejského adventismu. První zklamání v podobenství o deseti pannách způsobilo oddělení hnutí od shromáždění posměvačů, které bylo v procesu míjení. Tato pravda se naplnila v milleritské historii 19. dubna 1844 a znovu 18. července 2020. Poté začaly dějiny doby prodlení a nesou pečeť „Pravdy“ jak v hnutí prvního, tak třetího anděla.

První zklamání je prvním ze tří mezníků a dějiny vrcholí Velkým zklamáním 22. října 1844, které je předobrazem „velkého zemětřesení“ v jedenácté kapitole Zjevení. Počátek, první písmeno hebrejské abecedy, představuje zklamání, a konec, dvaadvacáté písmeno hebrejské abecedy, rovněž představuje zklamání. Třinácté písmeno, představující vzpouru, označuje zklamání pošetilých panen, které zjevují svůj ztracený stav, když volání o půlnoci ukáže, kdo se na krizi připravil a kdo nikoli. Dvaadvacet písmen hebrejské abecedy představuje symbol spojení božství s lidstvím, které se v rámci těchto dějin uskutečňuje, ačkoli milleritské dějiny představují první Kádeš a naše dnešní dějiny představují poslední Kádeš.

Obě linie jsou paralelní, avšak jedna představuje selhání Božího lidu a druhá vítězství Božího lidu. Těsně před křížem přivedl Ježíš své učedníky do Pania, právě tak jako přivedl své učedníky posledních dnů do Pania, a tím dopustil, aby zklamání odstranilo jeho učedníky posledních dnů z „ovládajícího vlivu“ laodicejského adventismu, představovaného „judaismem“ v dějinách šestnácté kapitoly Matoušova evangelia. Tím je zároveň uvedl do těsnějšího styku s pohanstvím, a tak znázornil pracovní prostředí svých učedníků posledních dnů, kteří nyní žijí v plně rozvinutém projevu satanské moci, představovaném moderními komunikačními systémy, jež jsou používány k tomu, aby celý svět byl sveden k přijetí znamení šelmy.

Dějiny Cesareje Filipovy se shodují s dějinami bitvy u Pania a s verši třináct až patnáct. Kristus a Jeho učedníci stáli ve stínu kříže, což předobrazovalo Jeho učedníky posledních dnů stojící ve stínu nedělního zákona. Tam, ve verších třináct až patnáct, což byla Cesarea Filipova a také bitva u Pania, kde stojíme dnes, začal Kristus učit své učedníky o tom, co se mělo stát ve verši šestnáct.

„Chystal se jim povědět o utrpení, které Ho očekávalo. Nejprve však odešel o samotě a modlil se, aby jejich srdce byla připravena přijmout Jeho slova.“ Touha věků, 411.

Dříve než Kristus svým učedníkům oznámil kříž, nejprve odešel, neboli prodléval, a tím vyznačil dobu prodlení v podobenství i v dějinách od 18. července 2020 do července 2023.

„Když se k nim připojil, nesdělil jim ihned to, co jim chtěl předat. Než tak učinil, dal jim příležitost vyznat v Něho svou víru, aby byli posílení pro nadcházející zkoušku.“ Touha věků, 411.

V červenci 2023 začal Pán dávat příležitost těm, kdo byli spojeni se zklamáním, aby vyjádřili svou víru. Učinil tak tím, že otevřel poselství Ezechiele třicet sedm, které bylo potvrzením poselství z 11. září 2001. Byla to nit, která spojovala dobu pečetení od 11. září 2001 s brzy přicházejícím

nedělním zákonem. Učinila to tím, že zasadila zklamání z 18. července 2020 do struktury pravdy, neboť ti, kdo byli ochotni vidět, mohli rozpoznat, že každé reformační hnutí má téma, které se vine skrze jejich zvláštní posvátné dějiny.

V posledních dnech přišlo poselství třetího běda dne 11. září 2001; poté bylo hlášáno falešné poselství třetího běda, které vyvolalo zklamání, avšak poselství, jež je po třech a půl dnech mrtvých, suchých a rozptýlených kostí opět přivedlo k životu, bylo poselstvím čtyř větrů, které je rovněž třetím běda.

Učedníci posledních dnů mohou vidět, pokud se rozhodnou vidět, že tři mezníky zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc představují na každém kroku totéž téma a že při druhém kroku vzpoura, znázorněná třináctým písmenem hebrejské abecedy, potvrdila poselství jako „Pravdu“. Druhým svědectvím, jež Pán poskytl, byla skutečnost, že první zklamání předchozích reformních hnutí bylo založeno na vzpouře proti Boží zjevené vůli, ať už šlo o to, že Mojžíš neobřezal svého syna, či o to, že Uzza sáhl na schránu, anebo o to, že Marta a Marie pochybovaly o Ježíšově slovu ohledně Lazarovy smrti. Jedinou reformní linií, která neudržela skutečnost, že první zklamání bylo založeno na neposlušnosti, bylo reformní hnutí milleritů, avšak i tehdy bylo ukázáno, že dějiny milleritů obsahovaly vnitřní mezníky, které byly založeny na pravdě o osmém, jenž je ze sedmi.

Skutečnost, že osmý je ze sedmi, je zásadním prvkem Zjevení Ježíše Krista, které je nyní odpečetováno, a přechod filadelfského milleritského hnutí k církvi laodicejské byl mezníkem, jenž určil, kdy laodicejské hnutí třetího anděla přejde k filadelfskému hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Skutečnost, že první milleritské zklamání se naplnilo, aniž by jejich hnutí projevilo neposlušnost, tedy poskytla protiklad ke stejnému mezníku v posledních dnech, kdy laodicejské hnutí třetího anděla neuposlechne a vyvolá zklamání, a tím se srovná s milleritským mezníkem a vytvoří logiku, podle níž lze rozpoznat, že hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc je osmým, který je ze sedmi.

V červenci 2023 Pán povolal „hlas volajícího na poušti“, aby připravil svůj lid posledních dnů na krizi nedělního zákona, a když se po prodlévání na modlitbě vrátil ke svým učedníkům, dal jim příležitost vyjádřit svou víru. Za dnů Kristových bylo tímto poselstvím Jeho křest, onen bod, v němž se Ježíš stal Ježíšem Kristem. Tento mezník odpovídá 11. září 2001 a Jeho učedníkům byla položena otázka, co si myslí lidé, a poté byli tázáni, co si o Kristu myslí sami učedníci.

„Když se k nim připojil, nesdělil jim ihned to, co jim chtěl oznámit. Než tak učinil, dal jim příležitost vyznat svou víru v Něho, aby byli posílení pro nadcházející zkoušku. Zeptal se: ‚Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka?‘“

„Žel učedníci byli nuceni uznat, že Izrael nedokázal rozpoznat svého Mesiáše. Někteří skutečně, když viděli Jeho zázraky, prohlašovali, že je Synem Davidovým. Zástupy, které byly nasyceny u Betsaidy, si přály provolat Ho králem Izraele. Mnozí byli připraveni přijmout Ho jako proroka; nevěřili však, že je Mesiášem.“ Touha věků, 411.

Většina adventismu nevěřila ve třetí běda z 11. září 2001. Věřili některým zázrakům proročského Slova, které byly v hnutí předloženy, a někteří chápali, že poselství 11. září 2001 obsahovalo prvky pravdy, avšak tvrzením týkajícím se 11. září 2001 ve skutečnosti nevěřili.

Událost z 11. září 2001 byla předobrazem události z 11. srpna 1840 a tuto událost vyjádřila sestra Whiteová, když komentovala naplnění 11. srpna 1840. Prohlásila:

„V přesně určeném čase přijalo Turecko prostřednictvím svých vyslanců ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tak se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila proroctví. Když se to stalo známým, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad výkladu proroctví, které přijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný impuls. Muži vzdělaní a vážení se spojili s Millerem jak v kázání, tak při zveřejňování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se dílo rychle šířilo.“ Velký spor věků, 334, 335.

To, co bylo potvrzeno 11. srpna 1840, bylo, že Millerovy prorocké názory byly přesné, a tvrzení týkající se 11. září 2001 je potvrzením, že prorocké názory Future for America jsou přesné. Nekající se zástup v červenci 2023 nemohl a nechtěl přijmout předpoklad, že metodologie navržená Kristem a svěřená Future for America je ve skutečnosti metodologií pozdního deště. Kristus se však tehdy zeptal svých učedníků, co si myslí oni, nikoli zástup.

„Ježíš nyní položil druhou otázku, vztahující se k samotným učedníkům: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.““

„Petr od samého počátku věřil, že Ježíš je Mesiáš. Mnozí jiní, kteří byli usvědčeni kázáním Jana Křtitele a přijali Krista, začali pochybovat o Janově poslání, když byl uvězněn a vydán na smrt; a nyní pochybovali, že Ježíš je Mesiáš, na něhož tak dlouho čekali. Mnozí z učedníků, kteří horlivě očekávali, že Ježíš zaujme své místo na Davidově trůnu, Ho opustili, když poznali, že nic takového nemá v úmyslu. Petr a jeho druhové se však od své oddanosti neodvrátili. Kolísavý postup těch, kdo včera chválili a dnes odsuzovali, nezničil víru pravého následovníka Spasitele. Petr prohlásil: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Nečekal, až jeho Pána ověncí královské pocty, nýbrž přijal Ho v jeho ponížení.“

„Petr vyjádřil víru všech dvanácti. Učedníci však byli stále ještě daleko od pochopení Kristova poslání. Odpor a překrucování ze strany kněží a předních mužů je sice nemohly od Krista odvrátit, přesto je však uváděly do velikých rozpaků. Neviděli svou cestu jasně. Vliv jejich dřívější výchovy, učení rabínů i moc tradice jim stále zastiňovaly pohled na pravdu. Čas od času na ně od Ježíše zazářily drahocenné paprsky světla, často však byli jako lidé tápající mezi stíny. Toho dne však, dříve než byli postaveni tváří v tvář velké zkoušce své víry, na nich v moci spočinul Duch svatý. Na krátký čas byly jejich oči odvráceny od „věcí viditelných“, aby spatřily „věci neviditelné“. 2 Korintským 4,18. Pod rouškou lidství rozpoznali slávu Syna Božího.“

„Ježíš odpověděl Petrovi: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale Můj Otec, který jest v nebesích.““ Touha věků, 412.

Petrovo vyznání, jímž rozpoznal, že Kristus je Syn Boží, odpovědělo přímo na zkušební otázku oněch dějin. Nastal čas, aby se Mesiáš zjevil, jak to ustanovilo Boží prorocké Slovo, a pouze ti, kdo tuto pravdu přijali, měli být zahrnuti mezi ty, které představovalo Petrovo prohlášení. Petr představuje ty, kdo přijímají poselství ustanovené 11. září 2001 a kdo vyznávají, že Ježíš je Syn

Boží. „Petr vyjádřil víru dvanácti,“ a oněch dvanáct, které představoval, bylo sto čtyřicet čtyři tisíc. Z tohoto důvodu Kristus v daném oddílu změnil Petrovo jméno ze Šimona Bar-jony na Petra.

„Šimon“ znamená „ten, kdo slyší“, „bar“ znamená „syn“ a Jonáš znamená „holubice“. Šimon představoval ty, kdo slyšeli poselství holubice, která představovala pravdy spojené s Ježíšovým křtem, když se stal Kristem, pomazaným mocí, jak bylo symbolicky znázorněno sestoupením Ducha svatého v podobě holubice.

Reformní linie probíhají souběžně a Jan představuje milerity, kteří 11. srpna 1840 snědli malou knihu. Jeremiáš je s touto událostí v souladu a když snědl malou knihu, tehdy byl nazván Božím jménem.

Nalezena byla slova tvá, i snědl jsem je; a slovo tvé mi bylo k radosti a rozveselení srdce mého, neboť nazván jsem jménem tvým, Hospodine, Bože zástupů. Jeremjáš 15,16.

Když Pán vstoupil do smlouvy s Abramem, změnil jeho jméno na Abrahama, stejně jako učinil se Saraj a Jákobem. Změna jména představuje smluvní vztah a na mezníku, kde sestupuje božský symbol, má Boží lid přijmout poselství, vstoupit do smlouvy, a tehdy je jeho jméno změněno. Jako představitel učedníků z doby Kristovy představoval Šimon Bar-jona ty, kdo „slyšeli“ poselství „holubice“.

Když vydal svědectví, že rozpoznal, že při onom mezníku se Ježíš stal Kristem a že On byl Synem Božím, se vším, co to obnáší, Kristus tehdy změnil jeho jméno na Petra. Vyjádřil poselství, které Kristův smluvní lid oné dějinné epochy přijal, a tím zároveň předobrazil sto čtyřicet čtyři tisíc posledních dnů.

Písmeno „P“ je šestnáctým písmenem anglické abecedy a písmeno „E“ je pátým písmenem abecedy a písmeno „T“ je dvacátým písmenem, písmeno „E“ se opakuje a jméno končí písmenem „R“, které je osmnáctým písmenem. Šestnáct „krát“ pět, „krát“ dvacet, „krát“ pět, „krát“ osmnáct se rovná sto čtyřiceti čtyřem tisícům. Podivuhodný Jazykovědec mluvil k Petrovi hebrejsky a Nový zákon byl napsán řecky a překladatelé verze King James pořídili Nový zákon v angličtině.

Navzdory třem stupňům odlišných jazyků vložil Kristus, který je Synem Božím, Podivuhodným Jazykovědcem a Podivuhodným Počtářem, do šestnácté kapitoly Matoušova evangelia znázornění zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, které se shoduje s bitvou u Pania a s Jeho návštěvou v Cesareji Filipově. Učinil tak tím, že uplatnil svou vládu nad jazykem a čísly, neboť je jak Palmoni (Podivuhodný Počtář), tak i Slovo (Podivuhodný Jazykovědec).

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Před téměř dvěma tisíci lety zazněl v nebi od trůnu Božího hlas tajuplného významu: ‚Hle, přicházím.‘ ‚Oběti ani darů jsi nechtěl, ale tělo jsi mi připravil.... Hle, přicházím (ve svitku knihy je o mně napsáno), abych činil tvou vůli, ó Bože.‘ Židům 10,5–7. Těmito slovy je ohlášeno naplnění záměru, který byl skryt od věčných věků. Kristus se chystal navštívit náš svět a stát se vtěleným. Praví: ‚Tělo jsi mi připravil.‘ Kdyby se byl zjevil se slávou, kterou měl u Otce před stvořením světa, nebyli bychom snesli světlo jeho přítomnosti. Abychom ji mohli

spatřit a nebyli zahubeni, bylo zjevení jeho slávy zastřeno. Jeho božství bylo zahaleno lidstvím,—neviditelná sláva ve viditelné lidské podobě.“

„Tento veliký záměr byl předobrazem v typech a symbolech. Hořící keř, v němž se Kristus zjevil Mojžíšovi, zjevoval Boha. Symbolem zvoleným k zobrazení Božství byl prostý keř, který zdánlivě neměl nic přitažlivého. V něm byl uchován Nekonečný. Všemilostivý Bůh zahalil svou slávu do nejpokornějšího symbolu, aby na něj Mojžíš mohl pohlédnout a zůstat naživu. Tak i ve sloupu oblaku ve dne a ve sloupu ohně v noci Bůh sděloval Izraeli svou vůli a uděloval jim svou milost. Boží sláva byla ztlumena a Jeho velebnost zahalena, aby ji slabý zrak smrtelných lidí mohl uzříti. Tak měl Kristus přijít „v těle našeho ponížení“ (Filipským 3,21, R. V.), „v podobě lidí“. V očích světa neměl krásu, aby po Něm toužili; a přece byl vtěleným Bohem, světlem nebe i země. Jeho sláva byla zahalena, Jeho velikost a velebnost byly skryty, aby se mohl přiblížit zarmouceným a pokoušeným lidem.“

„Bůh přikázal Mojžíšovi pro Izrael: ‚Ať mi udělají svatyni, abych přebýval uprostřed nich‘ (Exodus 25:8), a přebýval ve svatyni, uprostřed svého lidu. Po celé jejich únavné pouti pouští byl s nimi symbol jeho přítomnosti. Tak i Kristus postavil svůj stánek uprostřed našeho lidského ležení. Rozbil svůj stan po boku stanů lidí, aby mohl přebývat mezi námi a učinit nás obeznámenými se svým božským charakterem a životem. ‚Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (a spatřili jsme jeho slávu, slávu jakožto Jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.‘ Jan 1,14, R. V., okraj.“

„Protože Ježíš přišel, aby přebýval s námi, víme, že Bůh zná naše zkoušky a soucítí s našimi zármutky. Každý syn a dcera Adamovi mohou pochopit, že náš Stvořitel je přítelem hříšníků. Neboť v každém učení milosti, v každém zaslíbení radosti, v každém skutku lásky, v každé božské přitažlivosti zjevené ve Spasitelově životě na zemi vidíme „Boha s námi“.

„Satan představuje Boží zákon lásky jako zákon sobectví. Prohlašuje, že je pro nás nemožné poslouchat jeho přikázání. Pád našich prarodičů se vši bídou, která z něj vzešla, přičítá Stvořiteli, a vede tak lidi k tomu, aby pohlíželi na Boha jako na původce hříchu, utrpení a smrti. Ježíš měl odhalit tento klam. Jako jeden z nás měl podat příklad poslušnosti. K tomu na sebe vzal naši přirozenost a prošel našimi zkušenostmi. „Ve všem se musel připodobnit bratřím.“ Židům 2,17. Kdybychom museli nést cokoli, co Ježíš nevytrpěl, pak by v tomto bodě satan představoval Boží moc jako pro nás nedostatečnou. Proto byl Ježíš „ve všem pokoušen podobně jako my“. Židům 4,15. Snášel každou zkoušku, jíž jsme vystaveni. A ve svůj vlastní prospěch nepoužil žádnou moc, která není svobodně nabízena i nám. Jako člověk čelil pokušení a zvítězil v síle, kterou mu dal Bůh. Říká: „Plnit tvou vůli, Bože můj, je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ Žalm 40,8. Když chodil a činil dobro a uzdravoval všechny, kdo byli souženi satanem, zjevně lidem ukázal povahu Božího zákona i povahu služby Bohu. Jeho život dosvědčuje, že i pro nás je možné poslouchat Boží zákon.“

„Svým lidstvím se Kristus dotkl lidstva; svým božstvím se chopil Božího trůnu. Jako Syn člověka nám dal příklad poslušnosti; jako Syn Boží nám dává moc poslouchat. Byl to Kristus, kdo z keře na hoře Choréb promluvil k Mojžíšovi slovy: ‚JSEM, KTERÝ JSEM.... Toto řekneš synům Izraele: JSEM mne k vám poslal.‘ Exodus 3,14. To byl závdavek vysvobození Izraele. A tak, když přišel ‚v podobě lidí‘, prohlásil o sobě, že je JÁ JSEM. Dítě betlémské,

tichý a pokorný Spasitel, je Bůh ,zjevený v těle‘. 1 Timothy 3:16. A nám říká: ‚JÁ JSEM ten dobrý pastýř.‘ ‚JÁ JSEM ten živý chléb.‘ ‚JÁ JSEM ta cesta, pravda i život.‘ ‚Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.‘ John 10:11; 6:51; 14:6; Matthew 28:18. JÁ JSEM je zárukou každého zaslíbení. JÁ JSEM; nebojte se. ‚Bůh s námi‘ je jistotou našeho vysvobození z hříchu, zárukou naší moci poslouchat zákon nebes.“ Touha věků, 23, 24.